

Arrest

nr. 142 069 van 27 maart 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Algerijnse nationaliteit te zijn, op 29 december 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt van 25 november 2014.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 februari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 maart 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL loco advocaat F. LANDUYT en van attaché S. GRUSZOVSKI, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekende partij dient op 19 juli 2014 een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) in.

1.2. Op 25 november 2014 wordt de onder punt 1.1. vermelde aanvraag onontvankelijk verklaard. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 19.07.2014 werd ingediend door :

(..)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

De elementen van integratie namelijk dat betrokkene inmiddels goed geïntegreerd zou zijn, dat hij Nederlands zou aangeleerd hebben, dat betrokkene in zijn eigen inkomsten voorzien heeft door arbeid (zie salarisstroompjes, arbeidscontract, arbeidskaart C), dat hij een appartement huurt (zie "Bail d'appartement"), kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Betrokkene verklaarde in mei 2010 aangekomen te zijn in België. Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat hij op 13 juni 2010 het voorwerp was van een administratieve controle vreemdeling. Toen betrokkene die dag naar Lille wenste te reizen met de Eurostar werd door de controlepost vastgesteld dat hij gebruik maakte van een Italiaanse identiteitskaart waarop de foto van de houder gewijzigd werd. Betrokkene verklaarde N. S. (..) te heten, geboren te zijn op 06 oktober 1973 en de Palestijnse nationaliteit te hebben. Toen op 10 november 2010 een fabrieksruimte die bezet werd door krakers ontruimd werd, werd betrokkene aldaar aangetroffen door de politie van Brussel. Opnieuw gaf betrokkene aan N. S. (..) te heten, geboren te zijn op 06 oktober 1973 en de Palestijnse nationaliteit te hebben. Op 23 november 2010 diende betrokkene dan een asielaanvraag in op naam van B. Y. (..), geboren op 06 oktober 1973 te Algiers en van Algerijnse nationaliteit, dit zou zijn ware nationaliteit zijn. Deze asielaanvraag werd afgesloten op 14 november 2011 met een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat aan hem betekend werd op 25 november 2011 en verblijft sindsdien (opnieuw) illegaal in België. Uit langdurig illegaal verblijf kunnen geen rechten geput worden. De duur van de procedure - namelijk 11 maand 22 dagen - was niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Wat betreft het aangehaalde argument dat er in hoofde van betrokkene geen gevaar voor de openbare veiligheid zou bestaan en dat hij in zijn asielprocedure nooit fraude gepleegd zou hebben noch arglistigheden gebruikt zou hebben, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving. We merken hier bovendien op dat uit voorgaande weldegelijk blijkt dat betrokkene de Belgische autoriteiten meermaals heeft trachten te misleiden. Hij heeft getracht de grens over te steken gebuikt makend van een vervalste Italiaanse identiteitskaart en heeft tot tweemaal toe een valse identiteit opgegeven. Integratie veronderstelt ook dat men de Belgische reglementering respecteert en zich aldus onthoudt aan het plegen van strafbare feiten/fraude.

Meester Landuyt herneemt het asielrelaas van betrokkene. Wat betreft vrees voor elke - zelfs tijdelijke - terugkeer naar het land van herkomst of van verblijf: de verzoeker voegt geen enkel nieuw element toe aan de elementen die hij reeds tijdens zijn asielprocedure naar voor bracht en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties. Dat onmogelijk, zonder voorleggen van bijkomend bewijsmateriaal, diezelfde verklaringen - die als ongeloofwaardig werden bevonden - in huidige procedure wel aanvaard kunnen worden. "

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste en enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951 en van "het beginsel van behoorlijk bestuur".

Verzoekende partij betoogt als volgt:

"Schending van de artikelen 9 bis van de Vreemdelingenwet en schending van het Internationaal Verdrag betreffende de status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij Wet van 26 juni 1953, alsook het beginsel van behoorlijk bestuur.

III.2. In de bestreden beslissing stelt verwerende partij dat er een definitieve beslissing werd getroffen in zijn asielprocedure op 14.06.2011 waarbij zijn aanvraag werd afgewezen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

III.3. Nochtans gaat de bestreden beslissing voorbij aan het feit dat de buitengewone omstandigheid is gelegen in het feit dat mijn verzoeker, groot gevaar loopt bij zijn terugkeer.

III.4. Daarnaast heeft verzoekende partij onredelijk lang op een definitieve beslissing nopens zijn asiel- en regularisatieaanvraag moeten wachten. Mijn verzoeker verblijft reeds sedert mei 2010 ononderbroken in België en voldoet dus aan de criteria van de instructie van 17 juli 2009.

De buitengewone omstandigheid is gelegen in het feit dat verzoekende partij reeds lang in België verblijft en een duurzame lokale verankering heeft in België (instructies dd. 18.07.2009 punt 2.8). Deze situatie betreft de vreemdeling die voorafgaand aan zijn aanvraag een langdurig ononderbroken verblijf in België heeft dat minimum 5 jaar bedraagt en gedurende een periode een wettig verblijf in België heeft gehad (waarbij elk verblijf in aanmerking komt dat gedekt wordt door een wettelijk afgegeven verblijfsdocument, behalve een toeristenvisum) of, die voor die datum, geloofwaardige pogingen heeft ondernomen om in België een wettig verblijf te bekomen. Zij zijn reeds sedert 21 maart 2008 in België, zijnde dus 5 ½ jaar. Op het moment van de beslissing voldeden verzoekers aan het tijds criterium en dient verwerende partij dit te onderzoeken.

De verwerende partij dient eveneens de aanvragen te bekijken vanuit het standpunt van de instructies van 19 juli 2009. Op dit moment volgt de DVZ voor de inhoudelijke beoordeling van 9bis aanvragen nog steeds de criteria van de instructie van 19 juli 2009.

- Deze instructie is weliswaar vernietigd door de Raad van State (arrest van 9 december 2009 nr. 198.769: omdat de instructie de wettelijke ontvankelijkheidsvoorwaarde dat er buitengewone omstandigheden' moeten zijn, buiten werking zou stellen).

- Maar de staatssecretaris en de DVZ hebben publiek beloofd en verklaard dat zij de criteria van de instructie ten gronde zullen blijven toepassen in het kader van hun discretionaire bevoegdheid (op hun websites op 11 december 2009, en in de Kamer op 17 december 2009).

- Toch mag de DVZ geen aanvragen weigeren alleen omdat ze niet voldoen aan de criteria van de instructie. In zo'n geval zou de instructie onterecht worden toegepast als een bindende norm die voorwaarden toevoegt aan de wet (Raad van State 5 oktober 2011). De DVZ moet met andere woorden elke 9bis aanvraag op zijn waarde beoordelen, ook als de criteria van de instructie niet voldaan zijn.

De Raad van State schorste via een arrest van 10 april 2006 (nr.157.452) een weigering van regularisatie waarbij de DVZ beweerde in het geheel niet gebonden te zijn door de verklaringen van de Minister over het regularisatiebeleid in geval van langdurige asielprocedure. De Raad van State oordeelde dat een dergelijke arbitraire houding en situatie van rechtsonzekerheid ontoelaatbaar is. De publieke mededelingen over de criteria van de instructie van 19 juli 2009 (op websites op 11 december 2009, en in de Kamer op 17 december 2009) zijn mogelijk een bron van een rechtsmiddel tegen de weigering van een aanvraag die lijkt te voldoen aan de criteria van de instructie. Onderstaande rechtsmiddelen zijn nog niet beoordeeld door de Raad van State. Ze zijn onderbouwd en uitgewerkt in een rechtsleer-artikel in Tijdschrift voor Vreemdelingenrecht 2013 nr. 3:

- Het vertrouwensbeginsel (beginsel van behoorlijk bestuur dat de rechtszekerheid moet garanderen): 9bis aanvragers vertrouwen erop dat vaste gedrags- of beleidsregels die de overheid publiek bekendmaakt ook in hun individuele geval worden toegepast; dit is gerechtvaardigd aangezien het over precieze beloften gaat over een discretionaire bevoegdheid van deze overheid (weliswaar is de instructie geen bindende wettelijke voorwaarde en moet het bestuur elke aanvraag op zijn merites beoordelen); tot nu toe heeft de overheid zijn belofte om de criteria ten gronde toe te passen nog niet publiek ingetrokken; de burger mag verwachten dat beleidsregels niet onverhoeds worden gewijzigd; die verwachting blijkt ook uit de 9bis aanvraag zelf.

- De motiveringsplicht (bij administratieve beslissingen): de DVZ moet de determinerende motieven geven waarom een aanvraag niet voldoet; deze uitleg mag niet kennelijk onredelijk zijn, mag niet neerkomen op willekeur, en mag ook de discretionaire bevoegdheid niet beperken. De standaard motivering van DVZ dat de criteria van de instructie niet meer gelden wegens de RvS rechtspraak en dat ze niet 'kunnen' toegepast worden, is onwettelijk omdat dat een inperking zou zijn van de discretionaire bevoegdheid van DVZ en omdat dat de publieke verklaringen van het bestuur loochent.

Het is immers onmenselijk personen, die reeds ruim 5 jaar wachten op een definitieve beslissing, en vergezeld zijn van kinderen, in casu van respectievelijk 8 en 5 ½ jaar, nog ; zouden teruggewezen worden, hetgeen hen compleet zou destabiliseren.

Daarenboven houdt de bestreden beslissing geen rekening met de integratie van betrokkenen in het land. Dat elke beslissing dient rekening te houden met de specifieke omstandigheden van verblijf van de betrokkenen. Dat dit niet het geval is. Dat louter verwezen wordt in

algemene termen naar een beslissing van 2 jaar eerder en dat niet gekeken wordt naar andere aspecten die het verblijf kunnen wettigen."

2.2. Luidens artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen.”* Onder *“middel”* in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 17 december 2004, nr. 138.590).

Voor wat betreft de ingeroepen schending van *‘het Internationaal Verdrag betreffende de status van Vluchtelingen’* merkt de Raad op dat verzoekende partij zich in haar verzoekschrift beperkt tot een loutere verwijzing naar dit Verdrag, zonder evenwel aan te geven welke bepaling(en) van dit Verdrag door de bestreden beslissing geschonden worden. Ook waar de verzoekende partij louter verwijst naar een schending van *“het beginsel van behoorlijk bestuur”*, zonder aan te geven welk beginsel van behoorlijk bestuur zij hiermee bedoelt, is er geen sprake van een middel in de zin van artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet. Het middel is in de aangegeven mate onontvankelijk.

2.3. Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet, dat de juridische grondslag vormt van de bestreden beslissing, bepaalt het volgende:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9 van de vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen, een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen.

In casu heeft verweerder geoordeeld dat verzoekende partij niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure en dat derhalve geen buitengewone omstandigheden blijken.

2.4. Verzoekende partij betoogt dat zij – ondanks het feit dat haar asielaanvraag werd afgewezen – wel degelijk gevaar loopt in geval van terugkeer naar het land van herkomst. Evenwel stelt de Raad vast dat de bestreden beslissing volgend motief bevat: *“Meester Landuyt herneemt het asielrelaas van betrokkene. Wat betreft vrees voor elke - zelfs tijdelijke - terugkeer naar het land van herkomst of van verblijf: de verzoeker voegt geen enkel nieuw element toe aan de elementen die hij reeds tijdens zijn asielprocedure naar voor bracht en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties. Dat onmogelijk, zonder voorleggen van bijkomend bewijsmateriaal, diezelfde verklaringen - die als ongeloofwaardig werden bevonden - in huidige procedure wel aanvaard kunnen worden.”* Door opnieuw slechts haar argumenten te herhalen zonder dit motief *in concreto* te betwisten, slaagt verzoekende partij er niet in de Raad te laten besluiten tot de kennelijke onredelijkheid ervan.

2.5. Verzoekende partij betoogt voorts dat zij voldoet aan de criteria van de instructie van “17 juli 2009” en wijst op haar duurzame lokale verankering in België. Zij wijst erop dat de dienst Vreemdelingenzaken de criteria van deze instructie nog steeds toepast.

2.6. De Raad kan inzake de grief omtrent het niet toepassen van de instructie van 19.07.2009 enkel vaststellen dat de Raad van State bij arrest nr. 198.769 van 9 december 2009 de instructie van 19 juli 2009 vernietigde. Aangezien de Raad van State in zijn arrest vaststelde dat voormelde instructie een miskennis inhield van het in de Grondwet vastgelegde legaliteitsbeginsel en van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en deze instructie ingevolge de vernietiging dient te worden geacht nooit te hebben bestaan kon verweerder er dan ook geen toepassing van maken.

2.7. Waar verzoekende partij er zich *in se* over beklagt dat zij niet de toepassing krijgt van criteria van “de instructie van 19.07.2009” terwijl zij hier wel aan voldoet, dient de Raad aldus op te merken dat hij niet kan toelaten dat bindende voorwaarden aan artikel 9bis van de vreemdelingenwet worden toegevoegd of vrijstelling verleend wordt van wettelijk vereiste voorwaarden. Dienvolgens vermag de Raad niet te toetsen aan de bedoelde instructies. Hieruit kan geen rechtsmiddel geput worden om tot de onwettigheid van de bestreden beslissing te besluiten (cf. RvS 13 maart 2012, nrs. 218.429, 218.431, 218.432 en 218.434; RvS 17 april 2012, nrs. 218.922 en 218.923; RvS 5 juni 2012, nrs. 219.608, 220.181 en 220.182; RvS 14 juni 2012, nrs. 219.743, 219.744 en 219.745).

2.8. De stelling van verzoekende partij dat de vernietiging van de instructie de verwerende partij er niet van heeft weerhouden de criteria toch verder toe te passen, doet aan voorgaande vaststelling geen afbreuk. In tegenstelling tot wat verzoekende partij lijkt te veronderstellen dient verweerder immers de wet en de rechterlijke beslissingen te laten primeren op instructies die zouden zijn gegeven door een staatssecretaris. Er dient trouwens te worden benadrukt dat de Raad van State, in zijn arrest nr. 220.932 van 10 oktober 2012 uitdrukkelijk heeft bevestigd dat de instructie van 19 juli 2009 “*integraal is vernietigd*” en dat de discretionaire bevoegdheid waarover verweerder krachtens artikel 9bis beschikt geen reden vormt “*om zich alsnog op de criteria van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 te steunen*”. Het gegeven dat verweerder in het verleden beslissingen nam waarbij toepassing werd gemaakt van de instructie van 19 juli 2009 impliceert niet dat zij deze verder dient toe te passen. Het gegeven dat verweerder zelfs nadat de Raad van State de instructie van 19 juli 2009 vernietigde nog beslissingen nam op basis van deze instructie en dat vele beslissingen wellicht werden genomen met miskennis van de wet vormt op zich ook geen reden om te oordelen dat de *in casu* bestreden beslissing niet op correcte gronden werd genomen.

Waar verzoekende partij aldus het vertrouwensbeginsel geschonden acht, wijst de Raad erop dat – daargelaten de vraag of er een administratieve praktijk bestond derwijze dat verzoekende partij er mocht van uitgaan dat zij verder in België mocht verblijven – deze praktijk hoe dan ook *contra legem* zou geweest zijn. Het vertrouwensbeginsel brengt niet mee dat vertrouwen dat zou zijn gewekt door een administratieve praktijk, zou moeten leiden tot het handhaven van een onwettige situatie. Van een bestuur kan niet worden verwacht dat het zijn recht om de uit kracht van de wet toekomstige bevoegdheden te gebruiken, heeft verwerkt door gedurende een zekere tijd niet de hand aan de wet te houden. Het middel gesteund op het vertrouwensbeginsel is niet gegrond (RvS 4 maart 2002, nr.104.270).

2.8. Waar verzoekende partij er nog op wijst dat de standaardmotivering in de bestreden beslissing inzake de niet toepassing van de instructie van 19 juli 2009 onwettig is, wijst de Raad erop dat de

bestreden beslissing geen enkel motief bevat met betrekking tot de instructie, zodat haar betoog feitelijke grondslag mist.

2.9. Voorts, in tegenstelling tot wat verzoekende partij voorhoudt, wordt in de bestreden beslissing wel degelijk gemotiveerd omtrent de ingeroepen elementen van integratie. Zo wordt gesteld: *“De elementen van integratie namelijk dat betrokkene inmiddels goed geïntegreerd zou zijn, dat hij Nederlands zou aangeleerd hebben, dat betrokkene in zijn eigen inkomsten voorzien heeft door arbeid (zie salarisstroomkjes, arbeidscontract, arbeidskaart C), dat hij een appartement huurt (zie “Bail d’appartement”), kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).”* De stelling van de verwerende partij dat de door verzoekende partij aangevoerde elementen van integratie niet als buitengewone omstandigheid, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, kunnen weerhouden worden is in overeenstemming met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollege stelde immers *“dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend”* (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Bijgevolg heeft de gemachtigde omtrent deze elementen niet kennelijk onredelijk gemotiveerd dat deze elementen geen buitengewone omstandigheden vormen en behoren tot de gegrondheidsfase. Verzoekende partij maakt geenszins aannemelijk waarom de elementen van integratie het haar zouden verhinderen of bijzonder moeilijk zouden maken de aanvraag in het herkomstland in te dienen.

2.10. Het enig middel kan niet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig maart tweeduizend vijftien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

S. DE MUYLDER